PRAVDA (DŽŇÁNA JÓGA)

Nepomíjející Pravda

Vybráno ze Satsangu 5.2.2003

Óm Šrí Paramátmane Namaha

Bhagavadgíta, kapitola 2, verš 16:

"Neskutečné nemá žádnou existenci a skutečné nikdy nepřestává existovat; takto je vnímána podstata obou těmi, kteří mají vhled do Pravdy."

Verš se vyjadřuje ke dvou protikladným faktorům. Na jedné straně probíhá neustále proces změny a na druhé straně existuje něco, co se nikdy nemění. Pokud vnitřním prožitkem pochopíte to, co se nikdy nemění, všechny vaše problémy se tím vyřeší. Nejvyšší Pravda nepodléhá změně, nemůže nikdy zaniknout ani být zničena. Všechno, co není skutečně pravdivé, nemá reálnou existenci. Co se neustále mění, neexistuje trvale a tudíž to nemůžeme považovat za skutečné. Ve světě jde o nepřetržitý proud změny a to, co není stálé, to doopravdy neexistuje. *„…Neskutečné nemá žádnou existenci a skutečné nikdy nepřestává existovat;…"*

To, co je skutečné, to existuje stále a nikdy nekončí. Neskutečné nikdy nebylo a není doopravdy.

„… takto je vnímána podstata obou těmi, kteří mají vhled do Pravdy." Ve verši se mluví o těch, kteří spatřili Pravdu, tj. o duchovně realizovaných či osvícených. Mluví se tu o těch, kdo spatřili sebe sama. Lidé se většinou zaměřují na setkávání s druhými lidmi. Už jste se ale potkali se sebou? Odpověď bude "ne". Čím to stále marníte svůj čas? Dáváte si schůzky s tolika lidmi, ale míjíte své skutečné Já. Setkat se se sebou ale neznamená dívat se do zrcadla, jak vám to sluší. O to vůbec nejde. Ať je vaše tvář jakkoli krásná, jednou bude plná vrásek. Nikdo nemůže zabránit procesu stárnutí.

Mluvím-li o setkání se sebou, nemyslím tělo, ale pravé Já. Otázka pak zní: Jak se se sebou setkat? O to usilujeme. Pán říká, že ti, kdo vidí Pravdu, vnímají pravdivou povahu skutečného i neskutečného. Vědí, čím ve skutečnosti Pravda i nepravda nejsou. Dospěli ke konečnému poznání. Skutečně osvícený, duchovně realizovaný člověk, zná Pravdu i to, jak se odvíjí tento nepravdivý svět. Chápe obojí. Protože jakmile poznáme Pravdu, jsme si vědomi i toho, co pravdivé není. Tak o tom mluví Pán.

Bhagavadgíta, kapitola 2, verš 17:

„Poznej, že toto jediné, které proniká tento vesmír, je nepomíjející; proto nikdo nemá sílu zničit tuto nezničitelnou podstatu."

Nepomíjející znamená něco, co nelze nikdy zničit. Nepomíjející podstata přetrvává navěky. Celý tento vesmír, který vidíme a představujeme si, je prodchnut a obklopován Energií, která je věčná. Nikdy nebude ničím narušena. Nemůže zaniknout, protože se nikdy nezrodila. Cokoli se rodí, zákonitě také umírá. Tělo se

narodilo a musí tedy i zemřít. Avšak tato nepomíjející Energie, která je přítomná všude, i v lidském těle, se nikdy nezrodila a nikdy nezemře, ani když dojde ke smrti fyzického těla. O smrti lze mluvit jen v souvislosti s fyzickým tělem. Ve skutečnosti nezemřeme my, ale umírá pouze tělo. Dokud ztotožňujeme svou existenci s tělem, bojíme se smrti. Kdo se považuje za tělo, myslí si, že sám umírá, když jeho tělo odchází. Není divu, že takový člověk se bude bát smrti a naříkat.

Pokud dosáhnete vnitřního poznání toho, co se nikdy nezrodilo a o čem Pán mluví jako o nepomíjejícím, pak si ani se smrtí neděláte starosti. Smrt je hra. Smrt je jako když večer usnete, spíte a ráno se probudíte. Smrt se podobá spánku, jen je o trošku delší. Včera večer jste na něčem pracovali a dnes v tom zase pokračujete. Mezi tím proběhla noc, kterou jste potřebovali, abyste si odpočinuli. Stejně tak mezi dvěma životy probíhá fáze nezbytná k odpočinku. Smrt je pozitivní. Proč se jí bát?

Už jsem vám vyprávěl jeden skutečný příběh. V některém z vyšších pater jednoho domu probíhal satsang jistého světce. Najednou došlo k zemětřesení. Hledající byli zabráni do výkladu Mistra, který jim zrovna předával něco velmi důležitého a zajímavého. Jakmile ale zemětřesení začalo a okna se roztřásla, všichni zapomněli na výklad a začali utíkat. Utíkali dolů na ulici a zapomněli dokonce i na Mistra. Jak tak pospíchali jeden přes druhého, padali přes sebe, potrhali si šaty a dokonce došlo i k drobným zraněním. Nicméně se všichni dostali ven.

Ukázalo se, že sice došlo k otřesům, ale budova se nezřítila. Když se nic nestalo, uvědomili si žáci, že zapomněli na svého Mistra a začali se po něm shánět. „Co se stalo s Gurudžim? Nikde není.“ Znovu se vrátili do budovy. Uviděli tam Mistra, jak sedí na svém místě stejně jako předtím. Znovu se usadili a trochu se styděli, že utekli a opustili Mistra.

Mistr setrvával v meditaci. Když shledal, že už jsou všichni zpátky, pokračoval ve výkladu tam, kde skončil, než začaly otřesy. Jeden z žáků se osmělil a zeptal se: „Mistře, rádi bychom věděli, co se stalo s vámi? Vy jste nikam neběžel?“

Mistr odpověděl: „I já jsem okamžitě utekl. Jediný rozdíl je v tom, že vy jste běželi ven a já dovnitř. Okamžitě jsem dospěl do středu svého bytí a pak mi zemětřesení nemohlo nic udělat. V mžiku jsem byl nesmrtelný. Když jsem si uvědomil, že může budova spadnout, řekl jsem si: ‚Dobře. Ještě než se budova zřítí, dosáhnu bodu, kde nic nemůže být zničeno – Átmana, své duše.‘ Zapomněli jste, že budova na vás může spadnout i venku.“

Pán mluví o nehynoucí Pravdě, která prostupuje a obklopuje celý vesmír, je v něm i kolem něho. V určitém smyslu ji nelze oddělit od vesmíru. Stvořený vesmír je ve skutečnosti projevem samotného Stvořitele. Není rozdílu mezi stvořeným a Stvořitelem. Jedním z aspektů Stvořitele je beztvarost. Tatáž beztvarost na sebe bere tvar, neprojevené se stává projeveným. Stvořitel a stvořené jsou totéž, je to stejná energie.

Jedním aspektem je to, co nemůže být vnímáno smysly, ale může být realizováno v lidském těle. Druhým aspektem jsou projevené tvary, které můžeme vnímat svými smysly. Uvědomování si tohoto prvního aspektu vás přivede až k nesmrtelné Pravdě. Potom vás opustí i všechen strach.

.....